

Атавіза

Михайль Семенко

Морок. Ніч. І блисне сонце,
Зникне сну кошмар.
Почуваю, що не сон це,
Що в мені — пожар.

Викличу я співи серця,
Оживуть кущі.
Ранок. Вранці сміле скерцо
Скине обручі.
Сиві прадіди забуті
В грудях встануть враз.
Встануть безвістю закуті,
Вже в останній раз.
Співи матері, почуті
В колисковім сні —
Всі слова перезабуті
Забринять в мені.
Вітряки, хатки, долини,
Січ, зелений гай —
Всі ці образи прилинуть,
Скажуть: “Не займай”.
Закуюсь я потім в броню,
Щоб не рушить ран.
Не прокулить мою скроню
Мерзенний кайдан.

Сам я блисну вранці з сонцем,
Як струшу кошмар.
Чую, чую, що не сон це,
Що в мені — пожар.

Морок. Ніч. Для себе ранок
Сам собі знайду.
Ти! Ніщо! Забув я рани!
Я іду!